

مقدمه ای بر طب الکترودیآگنوزیس

دکتر کامیار اکرمی^۱

۱. متخصص طب فیزیکی و توانبخشی، بیمارستان سینا دانشگاه علوم پزشکی تهران، تهران، ایران

گرچه می شود تجارب آقای دکتر لوییچی گالوینی را در سال ۱۷۸۰ و تحریک الکتریکی عضلات قورباغه را آغازگر جریان دانست که به رشد و تکامل الکترودیآگنوزیس انجامید. اما استفاده بالینی از الکترودیآگنوزیس به سالهای ۱۹۳۰ و ۱۹۴۰ برمیگردد که پزشکان با الکترودهای سوزنی شروع به تشخیص امواج MUP فاسیکولاسیون و spontaneous activity کردند و یک دهه بعد هم تکنیک های (NCS) Nerve Conduction Study ابداع و گسترش یافت و بدین ترتیب الکترودیآگنوزیس با تکنیکهای NCS, Needle EMG و neuromuscular Junction testing در تشخیص بیماریهای neuromuscular رل بسیار مهمی را عهده دار گردید.

نقش الکترودیآگنوزیس به تدریج پررنگتر شد و تکنیکهای جدیدتر امکان تعیین پروگنوز و نیز دخالت فعالتری را در Management بیماران فراهم کرد.

با پیشرفت تکنولوژی و ساخت دستگاههای دقیق تر، تکنیک های الکترودیآگنوزیس رل مهمی را در پیشگیری از آسیبهای عصبی به عهده گرفتند و در حال حاضر در بسیاری از اعمال جراحیستون مهره، تومورهای نخاعی و قاعده مغز از ضروریات اتاق عمل محسوب می شوند.

بدین ترتیب گسترش استفاده از تکنیکهای الکترودیآگنوزیس و نقش مهم آن در جنبه های مختلف از تشخیص تا درمان و پیشگیری استفاده از اصطلاح Electrodiagnostic Medicine را موجه ساخت.

بسیاری Electrodiagnostic medicine را علمی mature می دانند. با اینحال پیشرفت تکنیکهای جدید همچون (EIM) Electrical Impedance myography و Motor unit number estimation (MUNE) و Peripheral nerve Ultra Sound زمینه های جدید دیگری را برای پیشرفت و کاربرد بیشتر فراهم کرده است.